

SSU vid muren:

”Frustrationen

På senare år har den västsahariska frågan klättrat på SSU:s internationella dagordning. Idag befinner den sig längst upp sida vid sida med Palestinafrågan. I juni månad i år skickade SSU för andra året i rad ner en volontärgrupp för att tillbringa tre veckor i de västsahariska flyktinglägren utanför den algeriska staden Tindouf. Jag hade privilegiet att åka ner i år igen, den här gången som delegationsledare för gruppen. Tillsammans med sju andra underbara SSU:are bar det av till öknen. Med oss under resans första dagar hade vi SSU:s ordförande Jytte Guteland, vår internationella ombudsman Magnus Manhammar samt Johan Büser som bland annat är ansvarig för Afrikapolitiken i SSU:s förbundsstyrelse.

Att komma tillbaka ner till öknen kändes som att komma hem igen. Det västsahariska folket är bland det gästvänligaste folket jag mött, och vi behandlades alla som en del av deras familjer. Resan var fullspäckad med intressanta möten med västsahariska ungdomar, ministrar, kvinnonätverk och presidenten. Förutom att informeras om deras kamp och deras situation anordnade vi också pass i feministiskt självförsvar, engelska och diskuterade organisationsutveckling. Resan bjöd på minnen för livet; både politiska och sociala. Särskilt speciellt var det att följa EM i fotboll i öknen tillsammans med västsahariska ungdomar - och att se deras skadeglädje när Sverige förlorade matchen mot Spanien!

växer bland de unga”

Årets delegation fick möjlighet att besöka det befriande området. Destinationsorten var staden Tfariti där vi spenderade fyra dagar. Resan dit var allt annat än lätt men den var värd allt besvär. Vår resa började fem på morgonen och pågick i mer eller mindre tio timmar. På obehagliga vägar i öknen färdades vi i två jeepar med packning och mat för fyra dagar. Vetenskapen om att man färdades genom ett minbelagt område i kombination med avsaknaden av riktiga vägar gjorde det omöjligt att sova eller slappna av under resans gång. Den enda vilan vi fick var siestan som spenderades i skuggan av träd utan blad.

Halvvägs till Tifariti stannade bilarna mitt i öknen och vår guide Chej pekade mot vad som först såg ut att vara en sandkulle. Några sekunder senare insåg vi att vi stod mittemot den vedervärdiga muren som delar Västsahara i två delar. Inte långt efter vår insikt uppenbarade sig en marockansk soldat på muren. Hela delegationen samt våra västsahariska vänner stod några minuter efter det runt en västsaharisk flagga och viftade med händerna formade som fredstecken. Min västsahariska "bror" Sidati blev mitt under allt ståhej tyst och blickade sorgset ut mot muren. Han lutade sig en aning närmre mig och viskade "på ett fält precis som detta dog min pappa". Det var ungefär fem kilometer mellan oss och marken som Sidatis pappa dog för att återfå. Vi stod så nära det ockuperade Västsahara men var

ändå så långt borta. Det västsahariska folket har en sådan livsglädje och är så gästvänliga att man stundvis glömmer bort sorgen de fått uppleva och under vilka svåra förhållanden de lever. Men i just det ögonblicket gick det inte att undgå frustrationen och sorgen som fanns i Sidatis blick. Vår delegation hade fått uppleva den blicken hos alltför många personer alltför många gånger under vår resa.

Kampen för ett fritt Västsahara måste intensifieras snabbt för att förhindra att fler västsaharier dör eller förlorar någon i konflikten. Frustrationen börjar växa sig allt starkare bland ungdomar som Sidati, som vuxit upp i öknen utan att någonsin fått se sitt hemland och vars familjemedlemmar dött i kampen för ett fritt Västsahara. Jag fruktar att omvärldens tystnad, att Sveriges tystnad, kommer att resultera i att jag om några år står på samma plats och berättar för någon om Sidati, en kille jag en gång kände som dog på ett fält precis som det jag stod vid i somras.

Vi arbetar emot klockan, och den vetenskapen får oss inom SSU att arbeta ännu hårdare med den västsahariska frågan. Vårt Västsaharanätverk växer sig allt starkare och vi lovar att arbeta så mycket som vi bara kan, tillsammans med de övriga Västsaharanätverken i Sverige, för att åstadkomma den politiska gnistan som behövs för att Sverige en gång för alla ska erkänna Västsahara. Sahara Libre!

Natasa Mirošević, SSU